

Ninsoare cu Lună

Bragagiu

Când tihna s-adună
Cu vremea în cale
Din floarea de Lună
Vin dalbe petale.

Iar noaptea în gene
Visările-și strânge-n
Plutire de pene
Și lacrimi de înger.

Din stele cad șoapte
În raze tivite
Din noapte, prin noapte
Cu-argint potrivite.

În plasa tăcerii
Se prinseră-n fire
Plăcere vederii
Și-n suflet albire.

S-așează pe față
Ușoară răcoare
Și-un basm se înalță
Din timp în ninsoare.

Se-ncurcă cu fulgii
Din roiuri plăpânde
În mine ajunge
Și-n duh ca în gând e.

Aș vrea a-i propune
Vorbire divină,
Dar prea e minune
Ninsoarea-n lumină.

Eu singur poveste
Mă simt fără zise,
Iar viața îmi este
În pace și vise.
Victor Bragagiu